

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. Варна, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Албена Ив. Я.
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Търговско дело № 20213100900525 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по общия ред, гл. XIII от ГПК. С разпореждане №4222/05.10.2021г., по възражение на ответника, направено с отговора на исковата молба, съдът е постановил разглеждане на делото по реда на общия исков процес. Съобщение за горното е връчено на ищеца ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД на 11.10.2021г. като не е постъпило възражение или частна жалба срещу разпореждането на съда.

Производството е образувано по искова молба на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393, София, чрез ю.к.Г. Д. срещу солидарните длъжници М. Т. П., ЕГН ***** и З.Х. П.А, ЕГН *****, двамата от гр.Варна, за установяване със сила на пресъдено нещо спрямо същите в качеството им на кредитополучатели, че дължат солидарно на банката –ищец сумата от общо **20 345.20 евро**, които представляват: **14 470.05 евро – главница**, ведно със законна лихва, считано от подаване на заявлението на 27.04.2021г. до изплащане на задължението; **1 697.79 евро – просрочена договорна лихва** за периода 15.05.2018г. до 15.11.20г. вкл.; **5 307.14 евро – обезщетение за забава**, начислено за периода от 27.04.2018г. до 12.03.2020г. вкл.; **390.36 евро – непогасена договорна лихва** за периода 13.03.2020г. до 13.05.2020г. както и сумата **3 787 евро – обезщетение за забава** за периода от 14.05.2020г. до 26.04.2021г. Претендират се и сторените в производството съдебно разноски.

В исковата молба ищецът твърди, че вземането му е присъдено със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, издадени по ЧГД №6177/2021г. на ВРС, 19 състав, срещу която заповед е постъпило

възражение от длъжниците по реда на чл.414 ГПК. Исковете са предявени съгласно дадени от заповедния съд указания на заявителя.

Банката твърди, че вземането □ произтича от сключен Договор №068LD-R-000212/26.11.2010г. за банков кредит, по силата на който на кредитополучателите /двамата ответници/ е предоставен банков кредит в размер на **14 600 евро** за погасяване на текущи задължения. Твърди се пълно усвояване на кредита на 26.11.2010г. по посочена банкова сметка на длъжниците. Ползваният кредит се олихвява с годишна лихва в размер на БЛП на банката за евро, увеличен с 10 пункта като към датата на сключването на договора лихвения процент е 7.9900%. Плащанията, които не са извършени на падежа или са просрочени поради липса на средства, се отнасят в просрочие и се олихвяват с посочения лихвен процент, увеличен с размера на законната лихва, считано от следващия падежа ден на съответната вноски, без значение дали е работен или неработен ден. Твърди се просрочие на кредита, считано от 15.01.2011г., или общо 3 755 дни до 26.04.2021г. Просрочени са 119 вноски за главница, съгласно погасителния план - приложение №1 към договора, в размер общо на 14 470.05 евро; 118 бр. вноски за лихви, считано от 15.02.2011г., в размер на 16 710.14 евро общо. Падежът на кредита е настъпил на 15.11.2020г. Поради това е образувано по заявление на банката ГД №6177/2021г. на ВРС, по което са издадени заповед и изпълнителен лист срещу длъжниците. Образувано било изп.дело №426/2021г. на ЧСИ Захари Димитров, към което заявителят ПИБ АД се е присъединил.

В срока за отговор е постъпило становище на ответниците, представлявани от адв.Д.Д. от ВАК, за неоснователност на иска. Страната възразява срещу предприетия ред за разглеждане на делото по гл. XXXII от ГПК –Търговски спорове. Оспорва сключването въобще на цитирания в исковата молба и приложен по делото Договор за потребителски кредит от 26.11.2010г. като твърди, че ответниците не са подписвали такъв, съотв. не дължат суми по същия. Твърди, че представеният договор е неавтентичен документ. Твърди се, че с решение от 16.05.2009г. е прекратен брака между ответниците като ответницата е с фамилия Я.. /в договора е посочена с различна фамилия/ Посочените в договора идентификационни данни на ответниците са напълно неверни. Твърди се, че към датата на сключване на договора ответниците са разполагали с нови актуални лични карти, които не са отразени при банковата институция. Твърди, че банката е използвала данните от лични карти на ответниците с изтекъл срок на валидност, които са били известни от предходни правоотношения между страните. Оспорва се наличието на предходни необслужени банкови задължения. Твърди се, че и двамата ответници са разполагали с 2 кредитни карти – в лева и в евро, считано от 2007г., по които евентуални задължения са погасени с петгодишна давност. Твърди, че положените в договора подписи не са на ответниците, а ако принадлежат на тях /тези на стр.3/, то е използвана страница от друг договор между страните, от предходен период. Не са положени от ответниците и подписите, изпълнени в приложение №1 към договора – погасителен план. Твърди се, че от страна на банката е изготвен фалшив

документ. Твърди се, че подписите не съответстват на почерка на ответниците и изписване на фамилните им имена по договора /погасителен план/. Прави се довод, че е в противоречие със житейската логика при наличие на прекратен брак двамата бивши съпрузи да сключат договор за кредит, по който солидарно да гарантират дълга. Твърди се, че лицата подписали договора от името на банката също не са разполагали с правомощие да извършат това и управител на клона на банката в Смолян е било различно от посоченото в договора лице. Твърди се, че подписалите договора за банката, не са имали това право. Въвежда се и довод, че ответниците не са извършвали плащания по процесния договор. Заплащани са суми по договора за кредитна карта към същата банка до началото на 2010г. Твърди се, че противоречи на всякаква логика факта, че банката при забавено плащане повече от 10 години, не е обявила кредита за предсрочно изискуем, което е могла да стори при забава над 3 месеца.

Посочени са изрично считани за неравноправни клаузи от същия като се твърди, че те водят до значително неравновесие в правата и задълженията на страните по договора съгласно чл.143, т.3, т.11, т.13 както и ал.2, т.5 ЗЗП. Твърди се, че посочените клаузи са неравноправни, тъй като не са индивидуално договорени съгласно чл.146, ал.2 ЗЗП. Твърди се, че уговорената лихва по договора е значително завишена спрямо подобни договори към 2010г. Значително надвишаващ обичайните разходи на банката по договора за кредит, е и уговорения ГПР от 20.58%. Твърди се, че цитираните в отговора клаузи от договора са нищожни. Претендира се отхвърляне на предявените искиове ведно с присъждане на сторените по делото разноски. Прави се искане за спиране на изп.производство по ИД №426/2021г. по описа на ЧСИ З.Димитров, на основание чл.420, ал.5 ГПК.

В разпореждане от 11.08.2021г. съдът е извършил преценка за допустимост на иска съобразно изложените в исковата молба обстоятелства и приложените доказателства, вкл. съобразно специалните предпоставки на чл.415 вр.чл.422 ГПК. Независимо от това, със същото разпореждане съдът е изискал ЧГД №6177/2021г. на ВРС, 19 състав. С писмо от 02.09.2021г. е отговорено, че по делото е постъпила ЧЖ, която е в процес на администриране. Въз основа на изпратена от ВРС преписка съдът отново е извършил преценка за допустимост на производството и предявените искиове. Същевременно, съдът не може да прецени необходимостта от произнасяне по особеното искане в отговора на исковата молба за спиране на изп.производство, образувано въз основа на издадените заповед и изпълнителен лист. Тъй като ответниците имат качеството потребители по см. на пар.13 от ДР на ЗЗП, производството се развива по общия исков процес, на основание чл.113 ГПК.

В съдебно заседание ищецът чрез ю.к.Д. поддържа предявените искиове.

Ответниците се представляват общо в процеса от адв.Д.Д., която поддържа оспорване основателността на исковите.

Съдът въз основа на твърденията, доводите и възраженията на страните, събраните доказателства, ценени по вътрешно убеждение, намира за

установено следното **от фактическа и правна страна:**

С Договор №068LD-R-000212/26.11.2010г., сключен на 26.11.2010г., ищецът ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД е предоставил на М. Т. П. и З.Х. П.А, заедно като солидарни длъжници – кредитополучатели, **сумата от 14 600 евро** по изрично посочена разплащателна сметка №...4920, за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредитна карта №68РКО-А-0909/04.10.2007г., по договор за кредитна карта №68РКО-А-0878/30.09.2007г. и по кредитна карта Дайнърс клуб №36037305006488/03.09.2008г., със срок на усвояване до 11.12.2010г. и срок на договора 15.11.2020г. Договорът и приложеният към него погасителен план са подписани и от двамата кредитополучатели.

За ползвания кредит банката е уговорила договорна лихва в размер БЛП на банката за евро, увеличен с 10 пункта като към датата на сключване на договора – БЛП е в размер на 7.9900% годишно. /или ГЛП от 17.99%/ Към същия момент ГПР е уговорен в размер на 20.58% като общата сума, дължима по кредита е в размер на 31 986.11 евро.

В чл.10 от договора е уговорено при неизпълнение на плащанията по погасителен план, неизвършените плащания да се отнасят в просрочие и да се олихвяват с договорения лихвен процент плус наказателна надбавка в размер на законната лихва от деня, следващ падежа на съответната вноска.

Уговорката за правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем е без значение за спора, тъй като заявлението за издаване заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.417 ГПК от страна на ПИБ АД е подадено след настъпване матуритета на кредита – след 15.11.2020г., на 28.04.2021г.

С решение от 16.05.2009г., постановено по ГД №2735/2009г. на ВРС съдът е прекратил брака между М.П. и З. П.а с утвърждаване споразумение между бившите съпрузи съгласно чл.100 СК. Постановено е след развода жената да носи предбрачното си фамилно име Я..

По делото е изслушано заключение на Съдебно-счетоводна експертиза /л.146/, от която се установява, че въз основа отчет по разплащателна сметка на физически лица в евро, сумата по кредита в размер на 14 600 евро е усвоена на 26.11.10г. от М.П. по разплащателна сметка с №...4920. С референции от същата дата чрез вътрешнобанков превод са извършени погасявания на суми по кредитна карта на М.П. /с №...6488/, по сметка на Дайнърс клуб България АД в размер на 2037.94 лева; по кредитна карта на З. П.а, в размер на 7016.91 евро и по кредитна карта на М.П., в размер още на 5166.58 евро.

Към 27.11.10г. титуляр на сметка с последни цифри №...4920 е М.П. като салдото по сметката към тази дата е 63.43 евро. Отразени са плащания по същата сметка от М.П. на 15.12.2010г. както и последно на 04.02.2011г. с основание „вноска по кредит“ и „захранване“. Чрез плащане на каса ответникът П. е погасил общо 493.43 евро, отразени като основание и разпределение към задълженията по кредита в таблица 2 от заключението. В табл.3 вещото лице е отразило размера на отделните задължения по договора към датата на заявлението по чл.417 ГПК на 28.01.2021г. и към изготвяне на

експертизата – края на декември 2021г. Съгласно посочените констатации на вещото лице, задължението за главница възлиза на 14 470.05 евро; договорна лихва в размер на 16 710.79 евро; лихва за забава върху непогасена главница, за периода от 01.2011г. до подаване на заявлението на 27.04.2021г.вкл. – 16 250.11 евро /с лихвен процент от 27.99% съгласно т.10 от договора/.

Според вещото лице по делото са приложени оригинали на 1. Договори за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка №68РКО-А-0878/30.09.2007г. за банков кредит в размер на 10 000 лева, на името на З. Хр.П.а; 2. Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип по разплащателна сметка №68РКО-А-0909/04.10.2007г. за сумата от 7500 лева с държател на картата М.П. – отразено е получаване на кредитна карта на 09.10.2007г. Вещото лице е отразило, че последното обслужване на първия договор е на 12.06.2009г. чрез вноски на каса на сумата от 300 лева, а по втория договор за кредитна карта и предоставяне на овърдрафт – на 18.09.2009г. с внасяне на сума от 210 лева. И по двете сметки /карти/ на 26.11.2010г. чрез вътрешнобанков превод е извършено погасяване на задължения, съответно със сумите: 7016.91 евро по първия договор /13 690 лева/ и 5166.58 евро /10080 лева/ по втория договор, или общо в евро 12 183.50 евро. Вещото лице отбелязва, че и двете погасявания са извършени по процесния Договор за кредит №068LD-R-000212/26.11.2010г. И двете посочени по договорите кредитни карти на ответниците са неактивни, считано от 26.11.2010г. В устните си обяснения вещото лице е заявило, че вътрешнобанковите преводи са насочвани именно към сметки, посочени в договорите за издаване на кредитни карти.

По делото са били представени в оригинал Договори за издаване на револвираща международна кредитна карта и предоставяне на овърдрафт от 04.10.2007г., сключен между банката ищец и М.П., за сумата от 7500 лева, която сума се предоставя по издадена карта Виза Класик, със срока за ползване на картата до 04.10.2009г. ведно с искане за отпускане на кредит от 04.10.2007г., подадено от М.П. и копие от лична карта на лицето; декларации; Договор за издаване на револвираща кредитна карта и предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка от 30.09.2007г., сключен със З. П.а, за сумата от 10 000 лева с краен срок за ползване на картата 30.09.2009г.; искане за издаване на кредитна карта от З. П.а ведно с копие от лична карта на молителя и декларации; Договор от 26.11.2010г., подписан от двамата ответници М.П. и З. П.а, за предоставяне на банков кредит в размер на 14600 евро за погасяване на съществуващи задължения по договорите за кредитни карти, посочени по-горе *и по кредитна карта Дайнърс клуб от 03.09.2008г. с посочен №....6488*; погасителен план към договора; Общи условия към същия договор ведно с искане за отпускане на кредит, подписано от М.П. на 23.02.2010г., където изрично е посочено от ответника „потребителски кредит“ и „в евро“ както и „за погасяване на съществуващи задължения“. Приложени са отново копия от лични карти на ответниците, декларации като искането носи подписите и на двамата кредитополучатели – солидарни длъжници.

Допълнително по делото са постъпили от трето неучастващо в спора

лице ДАЙНЪРС КЛУБ БЪЛГАРИЯ АД /л.226/ заверени преписи от договор от 05.10.2007г., от протокол от 09.10.2007г.; договор от 05.09.2008г.; протокол от 22.12.2008г., извънсъдебно споразумение от 28.08.2009г. От същите се установява наличието на договор между М.П. и третото лице Дайнърс клуб България АД, сключен на 05.10.2007г. за сумата от 1800 евро по ко-бранирана кредитна карта със срок на действие до 30.09.2008г. както и договор между същите лица от 05.09.2008г. за същата сума и срок на използване до 30.09.2010г. Представено е и споразумение, подписано от Дайнърс клуб България и М.П., с дата 28.08.2009г., по повод съществуващи задължения по кредитната карта в размер на 3400 лева като е уговорено разсрочено заплащане на дълга, както следва: първа вноска от 300 лева при подписване на споразумението и 8 вноски от по 448 лева, считано от 28.09.2009г. до 29.04.2010г.

Допълнително ищецът е представил и заверени преписи от платежните нареждания за кредитните преводи /3 бр./ от 26.11.2020г. с получатели З. П.а, М.П. и Дайнърс клуб България АД, за съответно сумите: 13 690 лева, 10 080 лева и сумата 3976.03 лева към Дайнърс клуб. /л.205 и сл./

Въпреки оспорване истинността на представените в оригинал документи, вкл. декларациите, заверените копия от лични карти и договори, въз основа на изслушаните две графологически експертизи категорично се установява, че всички приложени в оригинал документи са подписани собственоръчно от ответниците, вкл. изписване на трите им имена успоредно с подписването. В този смисъл са представените по делото почеркови експертизи на в.л.Б. /л.261/ както и на в.л.Ц. /на л.375/ Предмет на графологическите изследвания е и договор за издаване на ко-бранирана кредитна карта на Дайнърс клуб от 05.10.2007г. и от 05.09.2008г. както и извънсъдебното споразумение, подписано от М.П.. Всички документи са подписани от посоченото в тях лице М.П., съответно от З. П.а /справка л.316 и сл.по делото/ Заключение е било изготвено в тази част въз основа на представени допълнително в оригинал документи – договори за издаване на ко-бранирана кредитна карта и протоколи, споразумение от август 2009г. /л.350 и сл. По делото/ С повторно заключение от 18.05.2022г. вещото лице Ц.Ц. също е достигнал до категоричен извод за автентичност на положените от М.П. и З. П.а подписи в обследваните документи. Поради неотменимостта на тези заключения съдът не е уважил искането на ответниците за допускане на тройна почеркова експертиза. При устното изслушване на вещите лица не е направен допуск за имитация и/или подправка на подписите на длъжниците.

Въз основа на горната фактическа установеност съдът достига до следните **правни изводи по спора**: Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове от банка –кредитодател срещу кредитополучатели, солидарни длъжници, за установяване вземане на банката, основано на Договор за банков кредит от 26.11.2010г. Съгласно приложеното заповедно досие съдът намира исковете с правно основание чл.124 вр.чл.422 ГПК за допустими – налице са предпоставките за предявяването им: издадена заповед за незабавно изпълнение в обхвата на исковата претенция, подадено възражение от двамата солидарни длъжници по

чл.414 ГПК и предявена в преклузивния срок искова молба.

Съобразно постъпилия отговор, ответниците оспорват всички обстоятелства, вкл. подписване на договора от 26.11.2010г., наличието на съществуващи задължения по предходни договори за издаване на кредитни карти и предоставяне на овърдрафт в съответния размер както и наличието на сключен от ответника П. договор за кредитна карта с Дайнърс клуб България АД, и не на последно място действителността на договора, съотв. на клаузи от същия съгласно ЗПК и ЗЗП.

Процесният договор за потребителски кредит от 26.11.2010г. съдът намира, че разкрива основните белези на новационен договор по чл.107 ЗЗД. Този извод следва пряко от посочената цел на договора – *да служи за погасяване на предходни задължения на ответниците към банката по договори за кредитни карти*, изрично посочени в чл.1 от договора. Видно от съдържанието на договора и предшестващите го правоотношения, в случая не се касае до просто реструктуриране /рефинансиране/ на предходен кредит, а е поет един изцяло нов дълг. Очевидно е налице съществена промяна и в избора за това банков продукт, тъй като предходните договори за издаване на кредитна карта и кредит овърдрафт имат различен предмет от настоящия договор за потребителски кредит. Условието за издължаване на сумите по предходните договори и по настоящия са различни, което сочи на поето новационно задължение от длъжниците, за обективна новация. На мястото на старите задължения е възникнало изцяло ново правоотношение по договор с характеристиките на чл.430 ТЗ и ЗПК. Старите правоотношения са погасени ведно с евентуалните им обезпечения и допълнителни модалитети. В съгласие с това е и констатацията в ССЕ, че кредитните карти са били закрити едновременно с извършените посредством кредита, погасявания чрез служебен вътрешнобанков превод.

За да е валидна новацията на дълга, извършена с процесния договор за кредит, следва да са налице кумулативно предпоставки, а именно: валидно възникнало предишно задължение /-я/, което да се погасява; да има валиден нов дълг на мястото на стария; да съществува разлика между погасеното и нововъзникналото задължение, т.е. да имат различен предмет/основание както и страните да са изразили ясно воля за новиране на задължението. В случая, съдът намира, че тези предпоставки са налице, поради което и възприема договорът от 26.11.2010г. именно като новация на съществуващите задължения на ответниците, за значителната част от които последните не спорят. /възраженията им касаят единствено договорът за кредитна карта с Дайнърс клуб/

Няма спор, че спрямо процесното правоотношение приложение намира както ЗПК /в редакцията от март 2010г./, така и закрилните норми на ЗЗП чрез препращането в чл.24 от ЗПК. Прякото им приложение е обосновано от качеството на ответниците на *потребители* съгласно пар.13, т.1 от ДР на ЗЗП. Горното обуславя, че независимо от направените от ответника възражения, обосновани с приложение на потребителската защита, съдът е длъжен и служебно да следи за наличието на неравноправни клаузи в договора, сключен с потребител съгласно чл.7, ал.3 ГПК. Сключеният между страните

договор от 26.11.2010г. несъмнено попада в приложеното поле на ЗПК като към него е приложима и общата императивна забрана срещу неравноправно договаряне /чл.143 ЗЗП/ както и нормите на Европейското общностно право – Директиван 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. В тази връзка съдът служебно следи и при незаявено основание за нищожност, когато: е нарушена норма, предвидена в закона в обществен интерес; е относимо до формата на договора; е налице противоречие с добрите нрави; е налице неравноправна клауза в потребителски договор. Общата потребителска защита в чл.146 ЗЗП вр.чл.24 ЗПК, предвижда че неравноправни клаузи в този вид договори /потребителски/ са нищожни при основополагащи условия – договорът да има потребителски характер и да липсва индивидуално договаряне. В случая съдът намира, че са налице и двете предпоставки, тъй като процесният договор е такъв по смисъла на чл.7, ал.3 ГПК, а банката не е установила наличие на индивидуално договаряне, което е в нейна тежест. Приложените искания за отпускане на кредит не променят този извод на съда.

Независимо от горното, при съвкупна преценка на събраните доказателства, съдът достига до извод за основателност на исковите претенции. На първо място се установява от изслушаните две графологически експертизи, че както договорът от 26.11.2010г., предмет на спора, така и съпътстващите го документи – погасителен план, искане за отпускане на кредит, декларации и др., вкл. предходните договори за издаване на кредитни карти от 2007г., 2008 година и извънсъдебното споразумение с трето лице – картоиздател от 2009г., са подписани лично от ответниците, в който смисъл представляват автентични документи. Становищата и на двете вещи лица не дават основание на съда да подложи на съмнение тяхната експертиза, тъй като изводите им са професионално дадени и категорични. От същите се установява, че ответниците лично са подписали договорите и приложенията към тях както и изписали собственоръчно имената си. Поради това и същите обективно са могли да узнаят и осмислят целта на договора, а именно „за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредитна карта от 04.10.2007г., договор за кредитна карта от 30.09.2007г. и кредитна карта Дайнърс клуб от 03.09.2008г. Не са въведени други материалноправни възражения срещу действителността на договора и съвпадащите насрещни волеизявления на страните по него. /грешка, измама и др./

Доводите за промяна в данните, обективирани в документите за самоличност на солидарните длъжници /поради подмяната им/ както и решението за утвърждаване на развода по чл.100 СК, не могат да изключат извода, че договорът за кредит от 26.11.2010г. и съпътстващите го книжа са били подписани от ответниците, поради което същите са обвързани от обективиранияте в него задължения.

Съдът намира за недопустими възраженията срещу представителната власт на подписалите договора от 26.11.2010г. за кредитодателя, лица. Съгласно приетото в т.2 и т.3 от ТР №5/12.12.2016г. по ТД №5/2014г. на ОСГТК на ВКС, на недействителност по чл.40 и чл.42, ал.2 ЗЗД, могат да се позоват само лицата, от името на които е сключен договорът или неговите

универсални правоприменители, каквито ответниците не са.

Независимо от въведените от ответниците чрез процесуалния им представител възражения срещу действителността на договора за кредит и отделни негови клаузи, при преценка редакцията на ЗПК към датата на спорното правоотношение, съдът намира, че не се установяват хипотезите на чл.21 и чл.22 от ЗПК. Не са налице основания съдът да приложи последиците от недействителността на договора за кредит съгласно чл.23 ЗПК. Съдът не констатира разпоредби от договора за кредит, които да сочат на някое от основанията, предвидени в чл.143 ЗЗП за неравноправност, съотв. нищожност на клаузите. Не се установяват и такива, които да водят до извод за противоречието им със закона или добрите нрави. В процесния договор за кредит са спазени изискванията на чл.10, чл.11 и чл.19 ЗПК. В договора са ясно посочени: размерът на отпуснатия потребителски кредит, условията за неговото връщане и оскъпяването му с договорна лихва, приложимите при забава наказателни лихви; БЛП на банката към датата на сключване на договора, формиране на договорната лихва и на годишния процент на разходите, подлежащата на връщане сума по кредита. В договора кредитополучателите са декларирали, че са запознати с клаузите от Общите условия на банката за кредити на физически лица. Възраженията срещу валидността на т.7 и т.8 от договора, касаещи комисиони на банката, съдът намира за неотнормими към предмета на спора, тъй като такива суми не са включени в исковата претенция, поради което и съдът намира за безпредметно обсъждането им.

Нито една от клаузите в договора и конкретно тези за формиране на договорна и наказателна лихва за забава /неустойка/, намерили съответно отражение и в подписания погасителен план – приложение №1 към договора, не навежда съмнение във валидността им и съответствието им със закона, в частност с разпоредбите на ЗПК и ЗЗП, за което съдът служебно следи. Нито процентът на разходите /20.58% годишно/, нито договорната лихва /17.9 % годишно/ са в разрез с посочените изисквания в ЗПК. Клаузите от договора са ясни и точни като дават достатъчно информация на страните за съществените условия по кредита. Не е налице промяна на лихвения процент по време на договора, поради което дори предвидената в договора възможност за едностранна промяна да е неравноправна клауза, същата не е била приложена от банката в ущърб на потребителя и не го уврежда. Съгласно чл.143 вр.чл.146 ЗЗП, сключените от потребител неиндивидуални клаузи в договор са нищожни като неравноправни ако уговорката е във вреда на потребителя, не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя. Уговорките, които определят основния предмет на договора, сключен с потребител, и не са индивидуално договорени, не могат да бъдат неравноправни ако са ясни и разбираеми –чл.145, ал.2 ЗЗП.

Предвидената в раздел II, т.10 от договора лихва за забава /неустойка/ не нарушава принципа, заложен в чл.33 от ЗПК, тъй като е съобразена с разпоредбата и е в размер на законната лихва. Не е установена промяна в размера на лихвения процент и предвидената в т.10 надбавка при забавено

изпълнение.

Възражението, че ответниците не са извършвали плащане по договора за кредит от 26.11.2010г. е опровергано от констатираните от вещото лице плащания – на 15.12.2010г. от М.П., на каса и от 04.02.2011г., на каса, от същия. Плащанията са извършени по една и съща разплащателна сметка № .....4920, в общ размер от 493.43 евро /вж.л.149, ССЕ/, същата посочена и в договора за кредит от 26.11.2010г. /т.1, раздел първи/ Именно по тази сметка е обслужван процесния кредит.

Противно на твърденията им, поддържани впрочем до приключване на устните прения, се установява, че същите са подписали всички договори и приложения към тях, считано от 2007г. до настоящия договор от 2010г., вкл. Не се установява, че някой от предходните договори за издаване на кредитна карта и отпускане на овърдрафт са били прекратени чрез отправено от която и да е от страните по договора до другата предизвестие за това преди новият договор за кредит от 2010г. Същевременно, съдът отчита обстоятелството, че съгласно т.3 от същите, договорът се подновява автоматично с изтичане на предходния при липса на изявление за прекратяване. От изслушаната ССЕ се установява, че двете кредитни карти по договорите от 2007 година с титуляри З. и М.П.и, са били неактивни, т.е. закрити, но считано от 26.11.2010г., поради извършения вътрешнобанков превод от същата дата за погасяване задълженията по кредитните карти. /л.151, л.207/ Доколкото тези задължения са били погасени с отпуснатия през 2010г. кредит, съдът не дължи извършване на служебна преценка за действителността им съгласно чл.7, ал.3 ГПК. Достатъчно е установеното наличие на тези правоотношения, наличието на остатъчни необслужени задължения от длъжниците по същите към датата на поетото новационно задължение.

По отношение на договора с Дайнърс клуб България АД от 05.10.2007г., подновен на 05.09.2008г., е подписано споразумение от 28.08.2009г. за разсрочено връщане на сумата от 3400 лева, с последна вноска на 29.04.2010г. /л.231/ Оспорване автентичността на договорите за кредитни карти от 2007г. и от 2008г., сключени между ответника М.П. и Дайнърс клуб България АД, е неуспешно проведено, тъй като от графологическите експертизи отново категорично се установява, че същите са подписани от ответника М.П.. /л.319 по делото/ Тези документи са представени и в оригинал от третото лице, видно от л.350 и сл. по делото. От приетата счетоводна експертиза /л.149 по делото/ безпротиворечиво се установява, че след сключване на договора за кредит с референции от 26.11.2010г. /за което са представени и служебно издадени платежни нареждания от същата дата, л.207 и сл./, са погасени от сметката по кредита №.....4920, задължения на М.П. по договор за кредитна карта и по договор с Дайнърс клуб България както и задължения на З. П.а по договор за кр.карта, в общ размер от 14 221.43 евро с остатък от 63.43 евро. /вж.табл.1/ С част от сумата по отпуснатия кредит в размер на 14 600 евро, са били заплатени комисиона за управление на кредита и еднократна такса за разглеждането му – общо 312.45 евро.

След сключването на договора за потребителски кредит от 2010г. и

извършения вътрешнобанков кредит, с който са покрити задължения по предходни договори към ПИБ АД: по договори за издаване на кредитни карти и предоставяне на кредит овърдрафт, за ответниците са възникнали задължения за погасяване на задължението по договора от 26.11.2010г. съгласно действащия погасителен план. Както бе отразено по-горе, договорът разкрива съществения елементи на потребителски кредит. Договорът е с изтекъл краен срок за изпълнение на 15.11.2020г., поради което от тази дата всички задължения по него са изискуеми. Дължи се остатъчната главница по договора за кредит както и начислените възнаградителни лихви до 15.11.2020г. Дължат се и обезщетенията за забавено изпълнение до същата дата, а след това лихва за забава в размер на законната лихва до подаване на заявлението на 27.04.2021г.

В тази връзка, ако и да е направено валидно възражение за изтекла погасителна давност /съдът намира, че за първи път направеното в писмените бележки не ангажира съда/, каквото съдът намира, че с отговора е отнесено *единствено към договорите за издаване на кредитна карта от 2007г.*, то към датата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК, на 28.04.2021г., не е изтекла общата погасителна давност по чл.110 ЗЗД. Вземанията на банката не са погасени – както за главница, така и за претендираните договорни лихви и обезщетения за забавено изпълнение, които са съобразени при предявяването и се претендират до три години преди подаване на заявлението.

От изслушаната Съдебно-счетоводна експертиза се установява наличието на задължения по договора за кредит от 26.11.2010г. в претендирания с исковата молба размер: задължение за изцяло падежирала главница в размер на 14 470.05 евро; договорна възнаградителна лихва за периода 15.05.2018г. до крайната дата на договора 15.11.2020г., в размер на 1 698.17 евро и обезщетение за забавено изпълнение върху просрочената сума, считано от 27.04.2018г. до 12.03.2020г., съответно от 14.05.2020г. до подаване на заявлението на 26.04.2021г., в размер на общо 4 181.47 евро, изчислени по заключението на вещото лице от неоспорената експертиза. Съдът отчита, че при начисляване на обезщетението за забавено изпълнение банката ищец е изключила периода, визиран в разпоредбата на чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020г. и за преодоляване последиците. Съгласно редакцията на цитираната разпоредба, до отмяната на извънредното положение не се прилагат последиците от забава за плащане на задълженията на частноправните субекти, вкл.лихви и неустойки за забава както и непаричните последици като предсрочна изискуемост, разваляне на договор и др. Поради изложеното, несъответствието между претендирания размер на неустойката и установения от вещото лице в експертизата, не може да бъде обоснован с действието на закона. За разликата над установеното в заключението до размера на исковата претенция за обезщетение за забавено изпълнение, не са събрани доказателства, което води до неоснователност на иска тази част. Ищецът не е конкретизирал и предявената като относително самостоятелна претенция за договорна лихва за периода от 13.03.20г. до 13.05.20г. в размер на 390.36 евро, поради което съдът я намира за недоказана.

Същата попада като период в уважената част на иска за установения общо размер от 1 698.17 евро.

Поради основателността на исквете, доказана се явява и претенцията за законната лихва върху главница от 14 470.05 евро, считано от подаване на заявлението на 27.04.21г. до окончателното изплащане на дълга, на основание чл.86 ЗЗД.

За разликата в претендираните с исковата молба суми исквете като недоказани подлежат на отхвърляне – както по отношение на договорните лихви за размера от 390.36 евро /за периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г./, който се обхваща от основната уважена претенция, така и за сумата, представляваща обезщетение за забава, за сумата над 4181.47 евро до претендираните общо за двата периода 9 094.14 евро.

В полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 2 262.41 лева, на основания чл.78 ГПК. За неуважената част от претенцията разноски се следват и на ответниците в размер на 248.90 лева както и адв.възнаграждение в размер на 449.22 лева, на основание чл.78, ал.3 ГПК. Адвокатското възнаграждение следва да бъде заплатено на адв.Д. съгласно чл.38 ЗАдв. В размера на присъдените на ищеца разноски са включени и припадащата се част от разноските в заповедното производство съгласно т.12 от ТР 4/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че в полза на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393, София, съществува вземане от солидарните длъжници М. Т. П., ЕГН ***** и З.Х. П.А, ЕГН *****, двамата от гр.Варна, в качеството им на кредитополучатели, въз основа на Договор №068LD-R-000212/26.11.2010г. за банков кредит, по силата на който на кредитополучателите /дватама ответници/ е предоставен банков кредит в размер на **14 600 евро**, поради изтичане на крайни срок на договора на 15.11.2020г., както следва: **14 470.05 евро – главница**, ведно със законна лихва, считано от подаване на заявлението на 27.04.2021г. до изплащане на задължението; **1 697.79 евро – просрочена договорна лихва** за периода 15.05.2018г. до 15.11.20г. вкл.; **4 181.47 евро – обезщетение за забава**, начислено за периода от 27.04.2018г. до 26.04.21г.вкл., на основание чл.422 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените от ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393, София, икове за установяване съществуване на вземане на банката от солидарните длъжници М. Т. П., ЕГН ***** и З.Х. П.А, ЕГН *****, двамата от гр.Варна, в качеството им на кредитополучатели, по Договор №068LD-R-000212/26.11.2010г. за банков кредит, за следните суми: 390.36 евро – възнаградителна лихва за периода 13.03.20г. до 13.05.2020г. както и за сумата над 4181.47 евро до общо претендираните с исковата молба 9 094.14 евро обезщетение за забавено изпълнение /за периода 27.04.2018г. до

26.04.2021г., като недоказани.

ОСЪЖДА М. Т. П., ЕГН ***** и З.Х. П.А, ЕГН *****,
дватамата от гр.Варна ДА ЗАПЛАТЯТ на ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА
АД, ЕИК 831094393, София сторените по исковото и заповедно производство
разноски съобразно уважената част от исковете, в размер на 2 261.41 лева
/общо за заповедно и исково производство/, на основание чл.78 ГПК.

ОСЪЖДА ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393,
София да заплати на М. Т. П., ЕГН ***** и З.Х. П.А, ЕГН *****,
дватамата от гр.Варна, сторените по делото разноски в общ размер на 248.90
лева, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, ЕИК 831094393,
София, да заплати на адв.Д.Д. от ВАК, ***, припадащото ☐ се
адв.възнаграждение в размер на 449.22 лева, на осн.чл.78, ал.3 ГПК вр.чл.38,
ал.1, т.2 ЗАДВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 2 седмичен срок от връчването
му на страните с ВЖ пред АПЕЛАТИВЕН СЪД – Варна.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____